

Calea către nemurire

Nicu Hăloiu

Calea către nemurire
(dialog cu Dumnezeu)

...

-Doar zădărnice-i totul, zbatere goală și oarbă,
purcedem pe drumul vieții care duce-n altă parte,
sau altă viață ne așteaptă sufletele să ne soarbă,
ca întreaga existență s-o trăim din moarte-n moarte?

...

Fir de praf plimbat de soartă pentru un final anost,
uita-vom oare cine suntem, uitând de-asemeni tot ce-am fost?
Poate-n fiecare viață vom rămâne-o amintire,
fiind astfel, iluzoriu, condamnați la nemurire?

...

Dar nu este nemurire, nu este nici pe departe,
iar prin noi, întreaga lume condamnată e la moarte!

..

Poate-o folosi cuiva toată această existență,
unui savant intergalactic să-acumuleze experiență!
Poate totul se petrece la el într-un laborator,
ca șiru-acesta lung de morți să-l facă nemuritor!

...

Și apoi, pe fiecare să ne așeze într-un vis,
frunzele din pomul vieții ce crește în Paradis
și atunci, zbaterea noastră e și zadarnică și goală,
câtă vreme-ntreaga lume condamnată e să moară!

...

Sau din zbuciumul zadarnic, există poate o ieșire,
care ne va duce sigur și pe noi la nemurire?

...

...

-Am auzit a tale gânduri, omule cu ramuri verzi,
dar Eu n-am ceva a-ți spune dacă-n Mine Tu nu crezi,
nu uita, că-n tine-s toate, chiar un univers întreg,
iar cât timp inima-ți bate, Eu doar iubirea ți-o culeg!

...

Tu vrei sufletului tău în eterna-i perindare
să-i fiu ghid și dându-i sfaturi, să-l ajut atunci când moare!

...

Eu pot să fac asta oricând,
însă tu știi foarte bine că sufletul tău dacă e blând,
este chiar un strop din Mine,
iar dacă ești în întuneric și ai nevoie de lumină,
trebuie să-ți amintești de natura tadivină!

...

Să știi că-n viețile trăite multă mizerie ai strâns,
iar natura ta divină se curăță numai prin plâns,
și de vrei să-ți dau putere, să te scot din neputință,
Eu îți spun doar să-ți duci crucea, răbdând a crucii suferință!

...

Ți-am dat un Fiu să te ajute plin de dragoste și dor,
fii prin El plin de virtute că este-al vieții tale zbor!
Să mai știi că-ntotdeauna, atunci când îți este greu,
amintește-ți că în tine este un strop din Dumnezeu!

...

Când durerea te cuprinde și nu mai poți suporta
doar să te gândești la Mine și Eu voi fi salvarea ta!
Când am creat universul și viața de-abia era vis,
m-am gândit întâi la tine și ți-am făcut un Paradis!

...

Paradis plin de lumină, de frumusețe și virtute,
ca tu să-ți găsești acolo toate visele pierdute,
fiecare al tău gând l-am trecut în cartea vieții
ca un poem de iubire scris cu pana frumuseții!

...

Nu mai gândi la nemurire ca la ceva misterios,
că ai aflat de Înviere de la Fiul Meu, Hristos!
Sufletelor voastre crude Eu însumi le-am dat puterea
ca atunci când vine vremea, să-și trăiască Învierea!

...

până-atunci să știi că totul îți apare ca-ntr-un vis,
de-aceea amintirea ți-e păstrată-n Pradis!
Nu mai gândi că sunteți prinși toți în vreun laborator,
nu-mi trebuie a voastră moarte ca să fiu nemuritor!

...

Omule mai ia aminte că ți-am vorbit prin profeți
și-n toate ale lor cuvinte Eu te-am învățat să ierți,

...

Viața, iertarea și iubirea sunt darurile ce ți-am dat,
ca și tu, la rândul tău, să fii iubit, să fii iertat,
și doar așa, o viață-ntreagă de e trăită cu iubire,
este calea cea mai scurtă ce duce la nemurire!